

NU är det min tur att snacka säger NACKA

och berättar här om vedermödor och glädjeämnen på "livets krokiga landsväg"

● JA, NU ÄR JAG HEMMA I GAMLA SVEDALA igen, vilket väl framgått av en och annan notis i tidningarna. Det här är emellertid första gången jag *själv* får tillfälle att tala om vad jag tycker och tänker, och jag tycker det är roligt att få göra det just i denna förnämliga publikation, där det alltid skrivits välvilligt om mej även när jag haft det svårt och gjort mina små »tavlor».

Jag tänker då närmast på min »flykt» från Palermo på Sicilien. Mina nerver pallade inte för vantrivseln i den där negerbyn — det hade jag läkarintyg på — och om det inte varit så kallt i vattnet skulle jag ha simmat över till dom riktiga negrerna i Afrika.

Det hade säkert varit trevligare där...

● NU HAR DET JU SKRIVITS ganska mycket om denna allt annat än roliga tid i ett fotbollsliv jag annars trivts förträffligt med, så jag ska försöka fatta mej så kort som möjligt.

Men ett och annat måste jag berätta för att ge en s.k. bakgrund — ej att förväxla med bortförklaring — till varför jag inte stod ut med tillvaron i Palermo.

Palermo var vemodigt.

Visst var det vackert. Palmerna utmed gatorna susade förföriskt, och Medelhavets vågor rullade in mot rednen blåare än något vykort lyckats göra dem.

Men vad hade jag för glädje av det?

Jag vantrivdes med att spela fotboll i US Palermo, jag vantrivdes med att bo i ett kallt inackorderingskyffe under betongläktaren på Stadio Comunale.

Jag läste mycket deckare, bland annat en som hette »Carovane verso l'ignito». Det betyder på svenska »Karavanen mot det okända».

Jag tyckte att den titeln liksom alluderade på min egen situation.

● VISSERLIGEN VAR JAG INGEN KARAVAN utan bara den för tillfället så olycklige gubben Skoglund. Jag hade redan då under mina många ensamma stunder Sverige och Hammarby i tankarna.

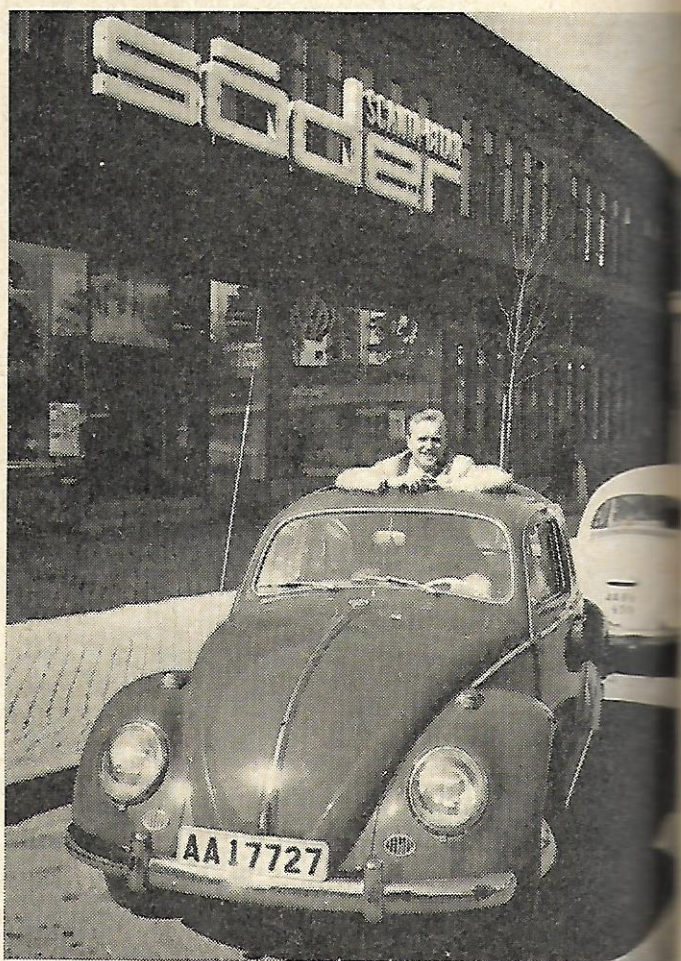
Kanske var det därför jag många gånger höll på att lätt skrämma slag på italienarna när jag knallade omkring och »sjöng» den här biten, som var den fjärde och senaste jag gapat in på grammofon hemma i Sverige.

— Den sista menar du väl!?

Säger min svenska manager och rådgivare inom show

Ringbyte med skönhetsdrottning: Nuccia blir fru Skoglund.

Hemma hos pappa Josef, på Katarina Bangata (överst) och iklädd en s.k. Folka, som han nu försöker »lura på» var och varannan söderbo

business, Åke Linder, som även här hemma gör allt för att fördyrstra min tillvaro. Och dessutom tror att han är rolig...

Men det var inte den sista, en låt som heter »Än går det vågor på Hammarby sjö» är på gång i regi Arne Widegren.

● TEXTEN TILL EN AV BITARNA, »På min mammas gata», på den fjärde skivan löd så här, och jag återger den för att den på ett ganska bra sätt speglade vad jag kände just då. Alltså:

»Från Italiens hetta och kvalm
fladdrar jag hem till mitt Södermalm
å vart styr man då hän
sina dyrbara ben
till Katarina församlings domän
Då e jag på min mammas gata
me brudar delikata

Nuccia och Nacka med konstmålade sonen Evert — som nu tröttnat på att måla och helt går in för fotbollen igen...

som Söder blott kan ha
var man kommer så e de morsning
i varje gatukorsning
så kompisarna i rad
man träffar gamla lirargänget
på sitt barndomsfik, där klingar södersnacket
som den ljuvaste musik
Då e jag på min mammas gata
De e klart att den kåken e topp
där man först sina prismor (=ögon) slog opp
men de slår rubb å stubb
att få klä om i en skrub
å få lira me Hammarbygubb
Då e jag på min mammas gata
där va vi inte lata
me matcher varje da
man en gång spela boll uti rännsten
där träna man upp spänsten
som e så bra å ha
å skönhetsrådet vill nu riva nummer 42
för där ska statyen av gubben Skoglund stå
Den ska stå på min mammas gata
me inskription å data
om de som en gång va
Då e jag på min mammas gata...

● TEXTEN ÄR GJORD av en äkta söderkis, Sven Paddock (musiken av Walter Larsson). Undrar om inte denne, som jag raskt blev polare med, redan då, det var 1962, kände på sig att jag skulle komma tillbaka till gamla Hammarby.

Ja, och nu är jag där, och jag är fast besluten att göra mitt yttersta för att visa att jag ännu har mycket kvar att ge. Varför skulle jag vara sämre än Gunnar Gren som jag beundrar så mycket?

Han hänger ju me fast han är 43 år, jag är »bara» 34. Men någon lätt match blir det inte att hjälpa gamla Hammarby upp till Allsvenskan igen. Det kan bli så hårt så att jag blir tvungen att försöka lira med stödjebenet (=höger fot) också...

Dom andra lagen verkar ju vara starka dom också, och när jag ställer den här skriften tycker jag att Brage, Råsunda, Sandvikens IF och Sundbyberg ser särdeles »otäcka» ut.

● NU FÅR MINA UNDERBARA läsare och högt ärade läsare ursäkta att jag vevar tillbaka tidens hjul ett tag. Jag har — tyvärr kanske — aldrig varit så där väldigt mycket för att ta saker i strikt kronologisk — fint ord, va? — ordning, vad det nu kan bero på.

Tillbaka till Palermo alltså.

Jag har talat om att jag vantrivdes där. Och det gjorde jag verkligen.

Jag vantrivdes med att lira i ett bottenlag, som inte hade någon chans att hänga kvar i första divisionen.

Jag vantrivdes med att bo i ett betongkyffe, där ett par fläckiga gardintrasor för fönstergluggarna vittnade om länge sedan muckade spelares krampaktiga försök att skapa lite hemtrevnad.

Jag vantrivdes med att leva i detta Palermo, där maffians banditer höll statistiken uppe med i medeltal två tysta knivmord per natt.

Jag vantrivdes framförallt med att bo 170 svenska mil från min fru Nuccia och mina korpar Evert och Georg i Milano.

Populariteten hos gammal och ung har varit efterhängsen även efter hemkomsten. Det här skrivjobbet förevigades i samband med att Sigge Fürsts publikrekord i Garda på Gotland tangerades 1959

Men lite av mitt glada humör hade jag i alla fall kvar, och jag minns när en svensk kom och hälsade på mej i min betongkasern — där US Palermo låste in mej varenda kväll kl. 22 som om dom varit rädda för att tappa mej — och där det luktade klor, liniment och fotbollsparkarsvett så sa han:

— Å här ligger du och längtar hem till Katarina Bangata 43?

Jag svarade:

— Nä, det skulle aldrig falla mej in. Jag bodde i 42:an! Det gör jag nu igen. Tack och lov...

● MAN HADE INTE MYCKET ATT VARA GLAD ÅT nere i Palermo. Det roligaste var när någon svensk journalist kom ned och hälsade på för att se hur jag hade det.

Jag minns när Gits Olsson från Se kom nedramlande i Palermo. Han var iklädd ett introduktionsbrev från Åke Linder, min svenske rådgivare, som i detta förklarade att »Gits» var en vit man som jag skulle vara snäll mot, bjuda honom på lunch och gärna ta honom med på en biltur så han fick se lite av omgivningarna.

Och det gjorde jag förstås. Jag såg honom med vidhängande

fotograf på några skivor avväpnad svärdfisk och en flarra torrt vitt vin. Det verkade sitta bra i ryggen. Och det tyckte jag var kul för killen verkade vara en fridens man.

● SÅ KOM DEN LILLA BILTUREN, som jag tyckte Gits behövde för att i lugn och ro få smälta maten. Egendomligt nog skrev han så här om densamma:

"Jag kommer tillbaka
jag kommer tillbaka
fast ingen vet hur
och ingen vet riktigt när..."

Och vidare:

"För en del år sedan sjöng Nacka Skoglund in den visan på grammofonskiva under ett besök hemma i Sverige. Jag vet skivor som berett mej större njutning än den. Just nu hör jag den sjungas av trubaduren in person.

Och det skulle gå an det med om det inte vore så att han sjunger den bakom ratten på en Alfa Romeo Guilietta som rusar fram på de sicilianska landsvägarna i 145 kilometers fart.

Dessa landsvägar är fyra meter breda, krokiga som spagetti och

Sköna kvinnor har Nacka aldrig varit allergisk mot. Mötet med Nyccia (ovan) på en maskis slutade med ja hos prästen. T.h. tillsammans med schlagersångerskan Maj-Britt Persson inför en turné och nedan i sällskap med Margaret Bienert vid en skivinspelning. T.v. möte i Milano med Gunnar Gren

En gubbe med en grönsakskärra räddar sej in i en åker, och en bandit, som tagit sig ledigt från knivskärningen, trycker sig mot en husvägg och blir platt som om han framträdde i en TV med trimningsfel i höjd."

● MEN LITE BERÖM fick jag i alla fall för att jag lyckligt kommit tillbaka till Palermo. Gits sa:

kantas på båda sidor av hus i vilkas portgångar det myllrar av människor.

Medan människorna trycker sej platta mot väggarna och Alfian blåser förbi med skrikande gördeldäck, sjunger herr Skoglund med hög stämma visan om att han ska komma tillbaka. Ska han stå på så här några mil till så är det ganska tveksamt om han kommer tillbaka.

I varje fall är det ingen som kan säga riktigt hur...

Fotografen i baksätet lutar sig fram, blek i ansiktet, och säger:

— Jag tycker inte du kör undan nåt vidare, Nacka.

Trubaduren avbryter sitt trosvisna framstötande av "Jag kommer tillbaka" och säger:

— Ja, men va fan, jag har ju nyss hyrt kärran, känner den inte riktigt än!

Varpå trubaduren tar nästa hårnålskurva med ett tjut som kommer befolkningen i byn att tro att vulkanen, vid vars rot deras bon är fästade, har fått ett återfall.

Vi i bilen börjar ångra den där avväpnade svärdfisken till lunch. Den har lite svårt att bestämma sej för om den ska hänga med i en kurva till eller inte.

— Du,
som en ga
De mäs
I varje
Köra b
annan
gång när
till Vall
på halvst
Dom v
Konstig

● MEN
Jag kör
made jag
tiden —
folkvagn
blivit bil
förtroende
vara rädd
Jag ty
sälja bil
fall två
mig att
skulle var

● JA,
glansar i
jag med
kåkade m
sedeln, v
Nu bor
i en etta
bullar. M
Till ma
droppe v
röka.

Det är
på blodig
Jag min
en gamm
— Vet
— I Ha
— Ja, m
— ???
— I sve
Han ska
gjort mej
Den sak

● ANN
kostymer
som en da
svaga såd
Nu rör
om man
man jobba
Allt är
Nu har
malms gr
mej till H
I Milan
personer
fick tag i
Tusental
autograf.
på att fol
Och jag
Det tyd
Men an

● FAST
varon oc

— Du, Nacka, jämfört me dej så kör Carlsson på taket som en gammal mjölkkusk!

De måste väl ha varit menat som en komplimang?

I varje fall tog jag det så...

Köra bil är det roligaste jag vet. Men det finns en och annan som är rädd för att åka med mej. Jag minns att en gång när jag körde Luck Carlsten i Expressen och hans Tekla till Vällingby, där dom har sin hydda, så tog jag ett hölass på halvstuds.

Dom vill inte åka med mej mera.

Konstiga människor...

● **MEN NU ÄR ALLT ANNORLUNDA.** På alla sätt. Jag kör bil som en ängel. Ja, allt är annorlunda. Förr dammade jag omkring i min ägandes — det var under Milano-tiden — knallgula Alfa Romeo Sport, nu kör jag en liten folkvagn modell 1200. Och jag kör försiktigt. Man har blivit bilförsäljare på garla dar och man måste göra ett förtroendeingivande intryck på kunderna. Och så måste man vara rädd om prylarna när dom inte är ens egna.

Jag tycker branschen är kul, men inte är det så lätt att sälja bilar, inte. Men på den första månaden sålde jag i alla fall två nya och två begagnade bilar, och någon har sagt mig att även en rutinerad försäljare av fyrhjuliga maskiner skulle vara ganska nöjd med ett sånt resultat.

● **JA, MYCKET ÄR ANNORLUNDA.** Under mina glansår i Milano — italiensk mästare två gånger — bodde jag med familjen i en sjurummare med inbyggd bar, lunch kåkade man på restaurang med det bästa som fanns på matsedeln, vilket sköljdes ner med dyrbart rödvin.

Nu bor jag hemma hos mamma Linnéa och pappa Josef i en etta på Katarina Bangata 42 och kåkar morsans köttbullar. Men det smakar lika fint det.

Till maten dricker jag mineralvatten. Har inte smakat en droppe vin på fem månader. Och så har jag helt slutat att röka.

Det är lättare att få upp flåset på det viset, och jag går på blodigt allvar in för att göra en stark come back.

Jag minns att jag för en tid sedan när jag snackade med en gammal polare så så här:

— Vet du var jag ska spela i höst?

— I Hammarby, förstås.

— Ja, men i ett lag till.

— ???

— I svenska landslaget förstås!

Han skrattade åt mej och undrade om värmen i Palermo gjort mej alldeles trasig i hathållaren (=huvudet).

Den saken kan vi tala om i höst.

● **ANNORLUNDA, VAR DET JA.** I Milano bytte man kostymer ett par gånger om dagen och fladdrade omkring som en dandy intagande en och annan drink — dock mycket svaga sådana — på stadens lyxbarer.

Nu rör det sig, som sagt, bara om mineralvatten även om man någon enstaka gång slår sig lös på en bira. Och man jobbar hårt mellan nio och fem.

Allt är annorlunda.

Nu har jag spelat fotboll i Hammarbys B-lag på Östermalms grusplan inför 16—17 personer för att kvalificera mej till Hammarbys etta.

I Milano lirade man ibland på San Siro inför 100.000 personer som tjöt som prärievargar av glädje så fort jag fick tag i trasan och snurrade upp några gubbar.

Tusentals personer väntade utanför. Dom ville ha min autograf. Nå, det vill dom ännu här hemma, vilket tyder på att folk inte glömt bort gubben Skoglund.

Och jag skriver så mycket jag orkar.

Det tycker jag är roligt.

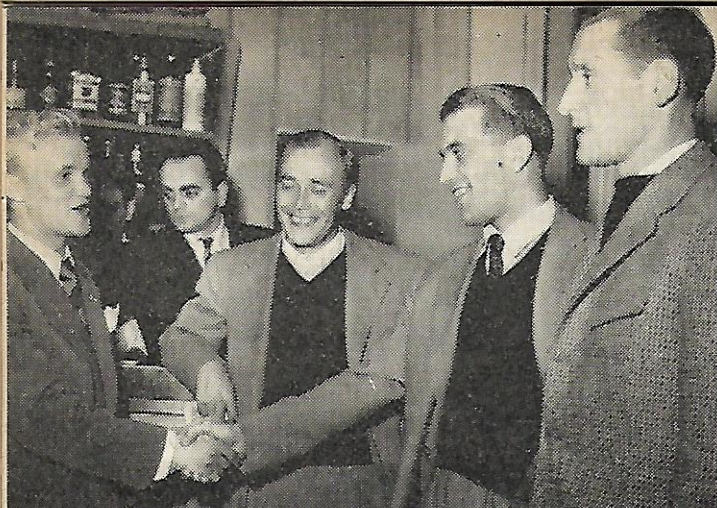
Men annars är allt så annorlunda...

● **FAST DET GÖR INGENTING.** Jag trivs med tillvaron och är tacksam mot Lennart Nyman, »Stabben»

Fortsättning på sidan 62

Träning med »dom gamla polarna» i Hammarby efter hemkomsten från »Afrika». Han är ju ingen älskare av harvning den gode gamängen, men han säger själv, att han är svensk mästare på 15 meter med boll, vilket kan vara nog så betydelsefullt i en fotbollsmatch

Stormöte i Milano under glansåren. Nacka hälsar Gre-No-Li välkomna till den nyöppnade baren. Gren, Nordahl, Liedholm känns igen?

Nacka Skoglund...

Fortsättning från sidan 7

Ahlner och dom andra hövdingarna för att dom gav mej chansen.

Den returbiljett dom köpte åt mej till Milano för den händelse jag skulle misslyckas tänker jag inte använda. Jag ska nämligen lyckas.

Innan jag beslöt mej för att nappa på Hammarbys anbud var jag av den schweiziska klubben Lucarno bjuden en månadslön på 3.500 om jag ville spela där. Så det är inte bara Hammarby som anser att jag ännu har en del att ge.

Det italienska laget Lecco, där Bengt Lindskog lirar, har också varit på mej och bjudit en skaplig månadslön. Men jag nappade inte på den kroken.

Gamla Hammarby lockade mej mer.

Och jag har inte ångrat mej.

● **MÅNGA HAR FRÅGAT MEJ** hur jag ska göra med min familj, om jag ska stanna i Sverige för alltid och en hel del annat.

Hur gärna jag än vill har jag lite svårt att svara exakt på dessa frågor. Klart är emellertid att jag lirar i Hammarby hela det här spelåret, och klart är också att min fru och mina barn kommer hem hit till Stockholm någon gång i juli, då vi vilar från seriefotboll.

Vi hade sista vårmatchen borta mot Hallstahammar den 12 juni och 6 augusti sparkar vi igång höstens övningar också mot Hallstahammar fast på hemmaplan.

Helst skulle jag förstås vilja ha familjen hemma hos mej här i Stockholm, men tre saker sätter stopp för detta:

1) Jag har en bar i Milano värd 250.000 och en våning som jag köpt för 70.000 — så ett och annat monument har jag ju rest på min väg — som måste skötas.

2) Nuccia gillar inte det svenska klimatet. Hon var hemma här 1956, och då frös hon så att huden knottrade sig på henne. Och det var ändå en ovanligt varm svensk sommar...

3) Hur ska jag få tag i en våning hemma i Sverige? För att kunna göra det måste jag ha pengar att köpa »svart», och för att få klirr måste jag sälja min bar, vilket vore synd då den är en god affär som ger ungefär 150 kronor per dag i netto. När jag är där själv alltså.

Så läget är en aning komplicerat.

● **JAG HAR NÄMNT** att livet blivit så annorlunda. Ja, det har det. På många sätt. Jag minns min andra match i Italien när vi, Inter alltså, mötte Milan inför 80.000 personer.

Milan, med Gunnar Nordahl och Nisse Liedholm i laget, ledde med 2—1, jag kvitterade till 2—2 och gjorde segermålet genom att slå in en stolpretur efter skott av Nyers.

Den gången trodde jag att jag skulle få åka ambulans från planen till kirurgiska avdelningen på något sjukhus. Inters killar höll på att krama saften ur mej av förtjusning, och det var rena turen att jag inte blev invalid.

I omklädningsrummet rökte hövdingarna fetare cigarrer än vanligt och varje spelare fick 1.000 bagis i segerpremier.

● **I BILAR MED FÖRDRAGNA GARDINER** smugglades vi ut från San Siro undan hysteriska supportere som skulle hylla oss. Några stycken hade haft en förövning redan inne i Stadion. Dom rullade in mej i en Inter-fana, hissade mej och försökte släpa med mej in mot staden. Som tur var stoppade poliserna dom.

Annars hade kanske dom här raderna aldrig blivit skrivna... Sen blev det segermiddag på en flott restaurang som heter Marino och som ligger en trappa upp.

Men det var tji att få i sig nagget medan det var varmt för stup i kvarten skulle jag ut på balkongen för att tala till folket och ta emot deras hyllningar. Torget nedanför Marino var svart av folk, omkring 6.000 beräknade polisen.

— Naka, Naka, ropade dom, och när man kom ut och bockade sej så applåderade dom och grät.

● **TIDNINGARNA SKREV** att jag var en av världens bästa spelare.

Firad i går, halvvägs glömd idag.

Står du pall för sånt?

Räcker ditt goda humör för att klara en sådan popularitetens berg- och dalbana?

Har du accepterat din situation?

Förstår du att du inte längre är samma attraktion som för 12 år sedan?

Det är några av de många frågor som ställts mig sedan jag kommit hem till Sverige igen.

Jag svarar:

— Jag har accepterat min situation. Jag skäms inte för att lira fotboll på Östermalms grusplan eller på Hammarbys allt annat än förstklassiga kanalplan. Med bilagen.

● **MEN VISST ÄR DET MED LITE VEMOD** man tänker tillbaka på åren i Milano då dom 1954 gav ut en hel tidning på 20 sidor där det bara stod om gubben Skoglund under den kraftiga rubriken »i grandi campioni della sport SKOGLUND il biondissimo».

Det betyder »den stora championen Skoglund, blondinen».

Tidigare hade endast Coppi, Lorenzi, Bartali, Nordahl, Boniperti och Magni rönt samma uppmärksamhet.

På den tiden kunde man också köpa mej på vykort i varenda kiosk i hela Italien.

Ska det tryckas några vykort med min bild i dag får jag nog låta trycka dem själv.

Men det går bra det också...

Fast visst är det annorlunda.

Bra på ett sätt: nu vet jag var jag har mina vänner. Åke hade alldeles rätt när han för en del år sedan sa att »dom där som du frikostigt bjuder på lyxkrogar och nattklubbar och som säger att du är världens bäste vänsterinner, det är inte dina vänner, det är istället dom som vågar skälla på dej ibland när du hittar på något tokigt».

Dom som är kvar nu det är mina *verkliga* vänner, med dom och min familj och släkt är jag Lennart.

● **OM JAG SKA SJUNGA** och klacksparka tvåkronor i Folkparkerna i sommar? Nej, i varje fall ska jag inte sjunga. Men kanske jag ställer upp och klackar och snackar om någon idrottsförening eller motsvarande ej alltför långt från Stockholm vill se mej.

Om så är fallet går det bra att kontakta min svenske rådgivare inom show business, Åke Linder, som bor i en liten hydda i de inre delarna av Stockholms skärgård, närmare bestämt Strålgatan 7, Lilla Essingen.

Och så hoppas jag fortfarande på en svensk fotbollsfilm

Så går det till att bli

STOR GRABB I GOLF

● FOR ATT BLI Stor Grabb i golf fordras 25 poäng och Elitmärket, som det kallas, berättigar till fritt spel på alla banor tillhörande klubbar som är anslutna till SGF — detta gäller dock tillfälliga besök och sådana får inte sträcka sig över en vecka per gång.

Bestämmelser för Svenska Golf förbundets elitmärke fastställda av styrelsen den 28 mars 1940. Poängtabellen ändrad den 13 oktober 1956 och den 15 oktober 1959.

Nugällar:

Spelare, som av förbundet erhållit hcp scratch eller plus	5 poäng
Vinnare av Skandinaviska Internationella Mästerskapet	8 »
Slagen finalist i detta	5 »
Slagen semifinalist i detta	2 »
Vinnare av Svenska Mästerskapet	6 »
Slagen finalist i detta	3 »
Slagen semifinalist i detta	1 »
Vinnare av Svenska Golf förbundets 72 håls slagtävling	6 »
Andre man i denna tävling	3 »
Tredje man i denna tävling	1 »
Vinnare av Svenska Oldboysmästerskapet	2 »
Slagen finalist i detta	1 »
Vinnare i singel i landsmatch	2 »
Halverad singel i landsmatch	1 »
Vinnare av foursome i landsmatch	1 »
Halverad foursome i landsmatch	1 »

med mej själv i huvudrollen. Någon vettig sådan lär ju inte ha gjorts sedan nittonhundrakallt.

● JAG TRÄFFADE AIK:S GAMLE BACKKRIGARE Massa Alfredsson på Råsunda när jag var där och såg matchen mellan AIK och Örgryte. Han hade följande att säga mej:

— Om du spelar förståndigt och försöker bygga upp anfallen bakifrån som Gunnar Gren gör så kan du bli lika nyttig för Hammarby som Gren för Gais. Jag tror inte det passar dej att ligga högt framme som någon sorts spjutspets nu när du blivit lite äldre och kanske inte har samma kondition som när du var ung.

Ja, Massa har ju gjort massor med allsvenska matcher och 31 landskamper så han bör ju vara en gubbe som vet vad han snackar om. Jag ska komma ihåg hans säkert välmänta råd.

● BETRÄFFANDE MATCHEN AIK—ÖRGRYTE så var Lill-Garvis en positiv överraskning för mej, kvick i fötterna och med fin blick för spelet.

Däremot blev jag besviken på Simonsson och Börjesson. Den förstnämnde spelade ju bara i sidled och bakåt, sånt ger inget resultat.

Och varför dessa meningslösa insparkar av de svenska målvakterna? Kasta istället kulan till närmaste och bäst placerade kamrat.

Insparkarna tas ju nu i 9 fall på 10 av motståndarna som har lättare att möta en hög boll. Det är väl onödigt att ge dem bollen?! ★ ★ ★

● BLAND INNEHAVARE av detta märke kan nämnas Gustaf Adolf Bielke, vilken sedan många år tillbaka är landets skickligaste spelare. Han är även känd som allsvensk spelare i ishockey och bandy i Göta och IFK Stockholm. Men nu är det golf för hela slanten.

— Mycket roligare. A så får man inga smällar.

Säger »GA».

Ungefär likadant resonerar Sven Tumba Johansson, vilken lagt fotbollen på hyllan för att så mycket som möjligt kunna ägna sig åt golf.

— Står på sex nu, ska ned till fyra innan jag får starta på SM. Kan ta ett par år men jag ska dit.

● SÄGER »JOHAN», som dock måste fortsätta med ishockeyn. Annars finns det risk att ungdomarna tröttnar på att köpa hjälmar, klubbor och ishockeyspel, signerade Tumba. Och det är ju den verksamheten han lever på och vilken gör att han med rätta kan använda sig av den annars ganska diffusa titeln »direktör».

★ ★ ★

● OCH GLÖM NU INTE, att golf är en verkligt fin sport. Bland innehavarna av Svenska Golf förbundets Förtjänstplakett i guld hittar vi sålunda följande två mycket kända namn, året när de tilldelades utmärkelser inom parentes:

H.M. Konungen (1941), H.K.H. Prins Bertil (1954).

Prins Bertil har för övrigt en ständigt vandrande pokal på gång. Om denna heter det i stadgarna:

1. Pokalen, som är ständigt vandrande, är skänkt av Prins Bertil för tävling mellan amatörer i samband med Svenska Golf förbundets 72-håls slagtävling.

2. Vinnaren av denna tävling får sitt namn ingraverat på pokalen och får förvara priset till nästa års tävling, då det skall återställas till den arrangerande klubben senast fjorton dagar före tävlingen.

3. Pokalen får icke utföras ur landet. Om den vinnes av utländsk amatör, skall den förvaras av den klubb, som för året arrangerat tävlingen, eller av Golf förbundets sekreterare.

★ ★ ★

Golf är en nervlugnande och avkopplande sport så det är ingen tillfällighet att många av scenens hetsade »barn» ägnar sig åt densamma, fast de tar det mest som motion och är inte med om att slåss om gyllene utmärkelsetecken.

Här några namn:

Sture Lagerwall, Povel Ramel, Martin Ljung, Håkan Westergren och Owe Törnqvist.

Dessutom har Hasse Ekman fuskat lite smått i gamet dock utan att vara lika »trogen» som de ovan nämnda.

— Balsam för nerverna!

Säger alla inblandade...

Dix